

БОГАТИЯТ ВЯРВАЩ И БЕДНИЯТ ВЯРВАЩ

Тълкуване на притчата в Лука 16:19-31

В Своята притча за богаташът и сиромашът Лазар, Христос разкрива редица дълбоки тайни. Това е единствената притча, която ни разкрива реалното съществуване на друг, духовен свят. Господ вдига тайнствената завеса и ни дава възможност да видим духовно и да получим духовна представа за крайния резултат от нашия смъртен, земен живот. Личното, човешкото и плътското мислене напълно закриват от нас истинското значение на тази дълбока притча. Никоя от другите притчи на Христос не ни разкрива толкова просто и ясно въпросите за задгробния живот. В дълбочината на тези въпроси може да се проникне само ако същността и съдържанието на тази притча са правилно възприемани. За това е необходимо да оставим плътското и личното понятие и да приемем духовното обяснение на Святия Дух.

Като първо, Христос не споменава нито с една дума за греховете на богатия човек в притчата. Той подчертава вината му във земното богатство, лукс и задоволство. **Духовното престъпление и вината на богатия, както ни разкрива Господ е, че той е презирал Божията духовна реалност и вечните ценности.** Цел и смисъл на живота му е било неговото богатство, той не се е покланял на Живия Всемогъщ Бог. Неговият бог, или по-скоро идол, е било богатството му. То му е давало всички възможности да живее само за себе си, да няма грижи - да живее за своето удоволствие. Задоволявайки плътските си желания, богаташът забравя Бога, забравя ближния си и живее за себе си, за земното си щастие. **Той напълно се потопява в земния, плътски живот.**

Богатството му е дало всички средства, с които да ошастливи грешната си душа. **Богатият човек вече е умрял духовно в земния си живот.** Христос отбелязва, че той се е обличал в мораво и висон, най-скъпото и най-доброто облекло за тялото. Тъй като е богат, ясно е, че дрехите му са скъпи, но **Христос показва точно какви дрехи е носел. Защо Господ се спира точно на това?**

Тук е духовният ключ за духовното разбиране на цялата притча.

Богатият човек въобще не е представител на грешниците, развратник или беззаконник. Нека разгледаме облеклото му. Моравото е било царско облекло и отличавало вярващите царе на Израил от езическите царе. Както виждаме от притчата, богатият човек, не е бил цар, но е носел царско облекло.

С това Христос разкрива, че самият човек си е приписвал царското съсловие на духовните, избрани вярващи. Богаташът, също така, е носел и скъпи ленени дрехи (висон). **Знаем какво е духовното значение на висонът. Това е символът за праведността на светиите. Според дрехите на богатия човек, Христос духовно определя към коя категория богати хора принадлежи този човек.**

Той не е богат човек от света, но той е представител на всички богати, споменати в книгата Откровение. Той е представител на богатата лаодикийска църква, на вярващите от последното време. Знаем какви са думите на Христос към тях. (Откровение 3:14-18) Ясно е, че богатите вярващи са онези, които отхвърлят духовния закон на себеотричането, и за които, както свидетелства Христос, влизането в Божието царство е много мъчно. (Марк 10:21-26) Тези, които се отричат от земното, наследяват духовното, а тези, които се радват на земния живот и отхвърлят Божиата реална духовност, Божиите изисквания към нас, няма да влязат в Божието царство.

Богаташът, както казва Христос, всеки ден е живял разкошно и весело.

С това ни се разкрива, че той не се е отрекъл от нищо. Ние можем да си представим един такъв човек в днешното време. Той има просторен модерен апартамент със стилни модерни мебели, скъпи картини на изкуството върху стените, скъп порцелан на масата, сребро, злато или някаква друга колекция от антични неща. Има слуги, коли, вила, яхта и т.н. С една дума, **богат вярващ, покриващ външно себе си (имащ вид на благочестие, но отречен от силата му) с дрехата на истинския вярващ- белия и скъп висон, облеклото на царското свещенство- праведните дела на светиите, живеещ земен, плътски живот, не различаващ се от живота на онези, които не познават Христос и не са Негови ученици.**

Външно, познатите и приятелите възприемат вярващия богат човек като праведен човек, и най-ужасното е, че те вярват, че Христовият ученик трябва да живее така. По тази причина Христос вдига завесата над тайния живот след смъртта, за да ни покаже последствията от такъв земен живот.

За пълно духовно разбиране, заедно с богатия вярващ, Той ни разкрива и бедния вярващ, нищия духом Лазар, който е лежал пред портата на богаташа и е искал само да се нахрани от падналото от трапезата му. С тези подробности Христос прецизно ни показва духовното състояние и положението на бедния Лазар. Преди всичко той е беден. Лежал е в смирение, унижен и презрян в състоянието си. Духовно, това показва неговата немощ, безсилието му, цялото му безрадостно и тежко положение. Нещо повече, тялото му било покрито със струпей, което му причинявало неопишимо страдание.

Въпреки това, вида на сиромаша и неговото страдание не е трогвал богаташа, без значение, че е бил пред неговата порта. Това не му е пречело и не му е причинявало безпокойство, той продължавал да се весели и наслаждава на живота си. Нека отново да си представим как в днешно време, богатия вярващ седи на терасата си в своята прекрасна къща с просторна градина и как утолява жаждата си с екзотични и скъпи плодове, в горещ и задушен ден. На масата има разнообразие от вкусни ястия. Редките растения в градината придават със сянката си приятна прохлада и цветята изпълват въздуха с аромати.

Но сърцето на богатият е толкова закоравяло и съвестта му е така дълбоко заспала, че съчувствието е чуждо за душата му и той изобщо не изпитва загриженост заради страдащ, лежащ пред портата му сиромаш.

С това Христос разкрива, че бедните, гладните и болните лежат пред вратата на сърцето на богатите вярващи, но те не ги пускат и не ги приемат в сърцето си. Отношението на богатия вярващ е безразлично, той е облечен, сит, живее в изобилие и лукс, какво го е грижа за този Лазар, облечен в дрипи, болен и лежащ пред портата му. Нищо не вълнува богатия, лицето му е спокойно като мрамор, сърцето му е замръзнало. Той сякаш си казва: "Нека си лежи пред вратата този Лазар!" В света, богатите се стараят да не виждат страданията на бедните, тъй като това безпокои съвестта им и здраво затворените им врати се пазят от зли кучета. Но все пак има и такива богати хора, които простират щедрите си ръце към такива „Лазаровци“.

Христос кратко, ярко и точно показва силния контраст между положението и състоянието на богатия и бедния вярващ, разкрива ни резултата от великия Божий съд и справедливостта и безпределността на любовта на Отец. Лазар умира и настъпва блажения край на неговите страдания, ангелите го занасят в мястото на вечно блаженство, радост и мир, занасят го в лоното на бащата на всички вярващи, Авраам. Умира също и богаташа, и когато се оказва в реалния духовен живот след смъртта си, за който на Земята не е искал да знае нищо, всичко, което той отхвърлил, пренебрегнал и отрекъл, се оказало реалност.

Много богати, в земния си живот проповядват, че богатството им е специално благословение за тях от Бога, и че то е доказателство, че Бог е особено милостив към тях и затова им е дал много блага.

Това е самооправдаването на много богати вярващи. Те учат, че тези вярващи, които са бедни и в нужда, в страдания и изпитания, са онези, които са неугодни на Бога, и към които Бог не благоволява.

Това е тяхно самооправдание и обясненията им не отговарят на учението на Христос. Той разбива лъжите на богатите и разкрива реалността, която според Божественото правосъдие очаква богатите в този свят. За такива се изпълняват думите Му: „Който обича живота си, ще го изгуби, и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот.“ (Йоан 12:25)

Богатият вярващ, който външно е наметнат с дрехата на праведността, и е въвел мнозина в заблуда относно своя живот, сега е в агония, той съзнателно е погубил душата си, живеейки за свое удоволствие, затваряйки сърцето си за съчувствие към ближния си. Милостта, състраданието и разбирането са били отхвърлени от него, той е затворил здраво сърцето си за бедните и страдащи свои близни. Сега милостта и прошката също са затворени за него. Христос предупреждава: „Горко на вас, богатите, защото сте приели вече утехата си. Горко на вас, които сега сте наситени, защото скоро ще изгладнеете. Горко на вас, които сега се смеете, защото ще жалеете и ще плачете.“ (Лука 6:24,25)

Отвъд прага на този земен живот, вечността се отваря и тази вечност си определя самия човек, чрез живота си на Земята. Според живота и делата, а не според думите ни се определя нашата вечност.

Ако животът ни е преминал в смирение, покаяние, себеотричане, милост и любов към ближния, тогава портите на Божието царство са отворени за нас. Богаташът е презирал всичко това и в ада той е на страдания. Съвестта му го мъчи и сърцето му изгаря от съзнанието за неговата жестокост и гордост. Съзнанието за неговия празен, беззаконен и измамен живот с огнен пламък обгръща новото му битие, но той не може да унищожи това, което е било проявено на Земята. На Земята огънят на покаянието е бил отворен за него, но той не се е покаявал и смирявал, не е плакал заради гордостта и коравосърдечието си. Сега огънят в ада има право да го гори през цялата вечност, но в този нов свят и живот е невъзможно да се изгори онова, което е било.

За това ни е дадено покаянието на Земята, открита ни е силата на Христовата кръв. Тези, които се покаяват и се обръщат, могат да променят всичко на Земята чрез жертвата на Голгота. В другият свят няма никакви възможности, няма сила за премахване на горящите мъки. Когато богаташът в мъките си вдига очи и вижда Лазар в обятията на Авраам, той извиква: "Отче Аврааме, смили се над мене!"

Христос цитира тези думи на богаташа, за да потвърди още веднъж, че и той е вярващ и Авраам е негов отец. Колко трагично!

Авраамов син и във вечно мъчение!

Богаташът се моли на Авраам да му изпрати Лазар. Лазар, който е лежал така смирено пред портата му, не би ли могъл да му послужи, богаташът се надявал той да натопи само края на пръста си във вода и да разхлади езика му. Това е едно най-малко действие. Да натопиш във вода-това означава да се потопиш във водата на Живота на Христос, в Неговото Слово. Богаташът е лъгал с езика си, заблуждавал и мамел, и сега този език изгаря в огън. Само едно докосване на Христовото Слово, което той е отхвърлял в живота си, само истината на Живата вода може да го освежи и да премахне огъня, който изгаря езика му. Сега той оценява цялата стойност и величието на тази вода на Живот, но вече е късно. За това му е бил даден земният живот, но той го е използвал, за да се наслаждава и да задоволява желанията на плътта си.

Авраам не отхвърля и не отказва да го признае за свой син, т.е. за вярващ, и му казва: **“Синко**, спомни си, че ти си получил своите блага приживе (т. е. лек, безгрижен и богат живот), а Лазар - лошотиите, но сега той тук се утешава, а ти се мъчиш.“ Това е крайното решение на Божията справедливост.

Погледнете в същността и дълбочината на думите на Христос:

Който в този свят иска да спаси живота си (своето си, Азът), той ще го изгуби, без значение, че е бил вярващ, и който го изгуби заради Христос (себеотричане и носене на кръста, вървене по тесния път), той ще го намери (вечен живот в присъствието на Христос)!

Ако някой не се отрече от всичко, което има (своето си), той не може да бъде Христов ученик. Думите на Господ са пределно ясни и не могат да бъдат пренебрегвани или изопачени. Последствията за това са страшни, защото: „След смърт - съд.“

Превод: Светлина за теб